

## **24 oktober Gezamenlijke dienst met Paulusparochie Pastoor Stef de Wit**

En ja hoor. Daar staan ze weer eind kerkstraat. Ik zie ze te laat. Afstappen baat niet: een procesverbaal! Ik denk, zeg het niet hardop, want helpt toch niet. Ik denk: hebben jullie niets beters te doen dan eerzame, hardwerkende burgers te bekeuren? Ga achter de herrieschoppers, vandalen, drank en drugsmisbruikers aan. Houdt die van de straat, en niet te vergeten de kleine en grote criminelen en laat ze niet meteen weer lopen zodat ze hun gang kunnen gaan. Dat is beter werk dan gemakkelijk geld verdienen uit de zakken van eerzame burgers, die een keurig leven leiden.

Ben ik nu de farizeeër die neerkijkt op andere – zacht uitgedrukt- minder nette burgers? Ja en nee. Het verschil is dat de gediscrimineerde tollenaar vol berouw God om genade vraagt. Ik zie het de laveloze comadrinker niet doen. Dus nee.

Maar ook ja, want ik vind me veel en veel beter dan al dat tuig!! Zonder me in te spannen om achtergronden te leren kennen van het z.g tuig. Die moeite neem ik niet, terwijl ik weet dat onderzoek vaak veel van het gedrag verduidelijkt en begrijpelijk maakt. Is mijn goede wieg, mijn leven met goede hulp van anderen, mijn opvoeding en mijn idealen, waarin op allerlei wijzen geholpen, niet de reden waarom ik toevallig niet bij het tuig hoor? Met andere woorden omdat God mij en gelukkig heel veel anderen genadig is.

Welke goede reden heb ik om anderen te minachten? En beseft ik niet dat minachting vaak een bron wordt van toenemend kwaad? Hele groepen worden door minachting met discriminatie behandeld. We hebben de zondebok van alle ellende gevonden: hele groepen zijn de schuldigen: de joden in de dertiger jaren, de zigeuners in Frankrijk, de vijandige voetbalclub in mijn eigen buurt. En natuurlijk die vervelende roddeltante in mijn familie.

Wat moet ik doen? In ieder geval, het z.g. tuig niet op één hoop gooien. Vervolgens niet direct een groep brandmerken, maar de persoon aankijken. Ben ik niet voor in de gelegenheid. Laat dat over aan deskundigen. Laat die dan oordelen en houd je eigen oordeel voor je. En wellicht is een liefdevol gebed met de hand op je hart voor die mislukkelingen een beter gebaar dan veroordelingen.

Een gesprek met die ander op mijn weg, die zo anders is brengt vaak veel duister aan het licht.

Als ik in zulke omstandigheden was groot gebracht, met zoveel pech had moeten leven.....dan slaat minachting om in respect voor de worsteling van die ander. Dan blijken we mensen te zijn die samen verder kunnen en in gesprek blijven. De roddeltante leeft ook uit onbewuste frustraties. Kunnen we samen over praten zonder direct afwijzend te oordelen.

Zal ik zo ook gerechtvaardigd naar huis mogen gaan? En met Paulus zeggen: "Ik heb de goede strijd gestreden, de wedloop volbracht, maar wel dank zij God die mij bijstaat. Aan God het oordeel. Aan God het genadige oordeel.